

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/30/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2720201036
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Matúš Staríček
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2720201036.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: Mgr. Matúš Staríček a sudcov: JUDr. Ľuboslava Vanková a Mgr. Jozef Mačej, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C. XXXX/XX, C., zastúpený: Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: D. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXX/XX, F., zastúpený: IK Advisory s.r.o., so sídlom Kalinčiakova 33A, Bratislava, IČO: 47 380 331, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. SI-7C/17/2020-278 zo dňa 28.11.2024, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie výrokom I. určil, že Dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 29.6.2020 uzavretá medzi žalovaným a G. E. je v časti vyporiadania týkajúceho sa nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, katastrálne územie F., obec F., okres Skalica, a to rodinného domu so súpisným číslom XXX, postaveného na pozemku registra "C", parc. č. 893/2, o výmere 70 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, na základe ktorej bol povolený vklad vlastníckeho práva v prospech žalovaného Okresným úradom Skalica, katastrálny odbor pod V-1602/2020-583/2020 zo dňa 28.7.2020 a v časti vyporiadania týkajúceho sa nadobudnutia finančných prostriedkov vo výške 20.700 eur žalovaným, voči žalobcovi právne neúčinná; a výrokom II. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 34, § 42a ods. 1 a 2, § 42b ods. 1 a 2, § 116, § 488 zákona č. 40/1964 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“), § 35 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, § 333 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že žalobca sa žalobou podanou dňa 20.8.2020 domáhal vydania rozsudku, ktorým by súd určil, že Dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 28.7.2020 uzatvorená medzi žalovaným a G. E., nar. XX.X.XXXX je v časti vyporiadania nehnuteľnosti: rodinného domu s. č. XXX, postaveného na pozemkoch reg. „C“ par. č. 893/2 a parc.č. 893/1 v obci a k.ú. F., LV č. XXXX, voči žalobcovi neúčinná. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 15.3.2022 výrokom I. konanie vo vzťahu k parcele registra "C" parc. č. 893/1, o výmere 132 m² - zastavaná plocha a nádvorie, v kat. úz. F., obec F., okres Skalica evidovanej na LV č. XXXX zastavil, výrokom II. pripustil zmenu žaloby takto: „Súd určuje, že Dohoda o vysporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 29.06.2020 uzavretá medzi žalovaným a G. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX/XX, XXX XX F. je a) v časti vyporiadania týkajúceho sa nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, katastrálne územie F., obec F., okres Skalica a to rodinného domu so súpisným číslom XXX, postaveného na pozemkoch reg. "C", parc. č. 893/2, o výmere 70 m²,

zastavaná plocha a nádvorie (na základe ktorej bol povolený vklad vlastníckeho práva žalovaného k uvedenej nehnuteľnosti Okresným úradom Skalica, katastrálny odbor pod V-1602/2020-583/2020 zo dňa 28.7.2020); a b) v časti vyporiadania týkajúceho sa nadobudnutia finančných prostriedkov vo výške 20.700 EUR žalovaným, je voči žalobcovi právne neúčinná.“. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 6.4.2022 vo výroku I. a dňa 21.3.2022 vo výroku II. Predmetom konania sa tak stal nárok žalobcu vyjadrený výrokom II. tohto uznesenia.

3. Okresný súd Skalica rozhodol vo veci samej rozsudkom sp. zn. 7C/17/2020 zo dňa 9.2.2023 tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania. Súd dospel k záveru, že zo skutkového stavu nemožno vyvodiť, že by žalovanému musel byť dňa 29.6.2020 známy úmysel jeho bývalej manželky ako dlžníčky ukrátiť práve osobu žalobcu. Vedomosť žalovaného o existencii iných veriteľov jeho bývalej manželky ako dlžníčky (čo nepochybne daná bola, keďže žalovaný vedel o tom, že jeho bývalá manželka brala pôžičky) podľa názoru súdu na to nemala vplyv. Súd mal zároveň za to, že osobu žalovaného nemožno považovať ku dňu 29.6.2020 za osobu blízku dlžníčke v zmysle § 116 OZ. Ako ďalší dôvod zamietnutia žaloby súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že by úkon dlžníčky ukracoval veriteľa.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 9.2.2023 podal odvolanie žalobca. O odvolaní bolo rozhodnuté Krajským súdom v Trnave uznesením č. k. 26Co/37/2023 - 254 zo dňa 3.7.2024 tak, že napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia. Odvolací súd v predmetnom uznesení poukázal na to, že súd prvej inštancie mal za preukázanú existenciu vymáhateľnej pohľadávky (rozhodcovský rozsudok sp. zn. 7 RSBA 179/2019 zo dňa 12.3.2020), ako i to, že osobu žalovaného nemožno považovať ku dňu 29.6.2020 za osobu blízku dlžníčke s tým, že v odvolacom konaní je potrebné z týchto záverov vychádzať, nakoľko ich žalobca nerozporoval. Odvolací súd sa nestotožnil s dôvodmi zamietnutia žaloby súdom prvej inštancie. Odvolací súd uviedol, že pokiaľ veriteľ odporuje právnomu úkonu dlžníka, je povinný v konaní tvrdiť a preukázať ukracujúci úmysel dlžníka a kumulatívne aj to, že daný úmysel musel byť tretej osobe známy. Ukracujúci úmysel dlžníka sa pritom nemusí bezprostredne vzťahovať na žalobcu a mohol pôvodne smerovať aj k ukráteniu iného dlžníkovho veriteľa, pokiaľ jeho účinky negatívne dopadajú aj na samotného žalujúceho veriteľa. Taktiež uviedol, že ust. 42a ods. 2 OZ neviaže odporovateľnosť právneho úkonu dlžníka na ukrátenie uspokojenia konkrétnej vymáhateľnej pohľadávky a je preto nerozhodné, či úmysel dlžníka smeroval k ukráteniu všetkých jeho veriteľov alebo len niektorých z nich, prípadne či dlžník robil právny úkon bez toho, aby úmysel ukrátiť svojich veriteľov vôbec smeroval voči konkrétnym osobám, ktoré majú voči nemu pohľadávku. Ak nejde o právny úkon dlžníka urobený voči osobám jemu blízkym (o taký úkon s ohľadom na závery súdu prvej inštancie v preskúmvanej veci nejde), je ďalším predpokladom odporovateľnosti podľa ustanovenia § 42a ods. 2 OZ to, že dlžníkov úmysel ukrátiť jeho veriteľa musel byť známy druhej strane právneho úkonu. Vzhľadom na to, že úmysel dlžníka ukrátiť jeho veriteľa nemusí smerovať voči konkrétnym osobám, ktoré majú voči nemu pohľadávku, unesie žalobca v tomto smere svoje bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, aj keď nebude tvrdiť a preukazovať, že druhá strana vedela o konkrétnych veriteľoch dlžníka; postačí, ak bude tvrdiť a ak preukáže, že druhá strana musela v čase právneho úkonu vedieť, že dlžník má aspoň jednu nesplatenú pohľadávku a že dlžník voči nej urobil právny úkon v úmysle zmariť jej uspokojenie (porovnaj s rozhodnutiami Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30 Cdo 2836/2010 a sp. zn. 21 Cdo 2281/2011). Ďalej uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným by sa v prípade, ak by súd žalobe vyhovel, na vyporiadanie BSM medzi žalovaným a dlžníčkou hľadelo, ako keby k nemu (v dotknutej časti) nikdy nedošlo. Žalobca by tak bol oprávnený uspokojiť sa do výšky vymáhateľnej pohľadávky z tej časti majetku patriaceho do BSM, ktorá predstavovala prospech z Dohody o vyporiadaní BSM, a to za splnenia podmienok v zmysle § 147 ods. 1 OZ. Vo vzťahu k predmetu tohto konania a argumentácii strán sporu prezentovanej v priebehu odvolacieho konania, odvolací súd doplnil, že zákonná podmienka odporovateľnosti podľa § 42a ods. 2 OZ (ak nejde o právny úkon uskutočnený medzi dlžníkom a jemu blízkou osobou) je splnená aj vtedy, ak osoba, s ktorou dlžník odporovateľný právny úkon uskutočnil, o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa nevedela, avšak vzhľadom na okolnosti, za ktorých bol právny úkon uskutočnený a svoje pomery o tomto úmysle dlžníka vedieť mala a mohla. Pre posúdenie, či žalujúci veriteľ uniesol dôkazné bremeno týkajúce sa jednotlivých zákonných podmienok podľa § 42a ods. 2 OZ, je potrebné vychádzať zo skutočností, že ide o osobu odlišnú od účastníkov napadnutého právneho úkonu. Veriteľ tak môže svoju argumentáciu o ukracujúcom úmysle dlžníka a skutočnosti, že druhá strana o tomto úmysle vedela alebo musela vedieť, založiť len na nepriamych dôkazoch, ktoré sa týkajú napadnutého právneho úkonu alebo okolností, za ktorých bol právny úkon uzavretý a ktoré musí súd pri svojom rozhodovaní dôsledne vyhodnotiť. Súd nemôže pri posúdení,

či žalobca uniesol alebo neuniesol dôkazné bremeno ohľadom podmienok podľa § 42a ods. 2 OZ, vychádzať len z tvrdení žalovaného ako osoby, ktorá mala z odporovateľného právneho úkonu prospieť. Treba zdôrazniť, že úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle, sú v obidvoch prípadoch psychickým stavom (podobne ako napr. dobrá viera). To znamená, že samy o sebe nemôžu byť predmetom dokazovania. Predmetom dokazovania môžu byť len skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie subjektu (jeho vnútorné zámery) prejavuje navonok, teda okolnosti, z ktorých možno existenciu tohto úmyslu, či vedomosť o ňom dôvodiť.

5. Po vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, po doplnení dokazovania a zhodnotení zisteného skutkového stavu dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba (po pripustení jej zmeny) bola podaná dôvodne. Ako vyplýva zo žalobného návrhu žalobcu, ktorým je súd v zmysle § 216 ods. 1 CSP viazaný, žalobca sa domáhal vyslovenia neúčinnosti časti právneho úkonu, a to Dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 29.6.2020 (ďalej aj ako „Dohoda“), a to voči jeho osobe ako veriteľovi. Súd v tejto súvislosti uvádza, že Dohodu o vyporiadaní je potrebné nepochybne považovať za právny úkon v zmysle § 34 OZ, pričom odporovacou žalobou možno napadnúť aj len časť takejto dohody, ak je oddeliteľná od ostatných častí tejto dohody ako právneho úkonu (k tomu R 30/2013), čo v danom prípade splnené je. Z vykonaného dokazovania súd nezistil žiadne také skutočnosti, z ktorých by vyplývalo (a nebolo to tvrdené ani samotnými sporovými stranami), že by predmetná Dohoda o vyporiadaní BSM zo dňa 29.6.2020 bola neplatným právnym úkonom, lebo ak by tomu tak bolo, súd by nemohol vysloviť odporovateľnosť tohto právneho úkonu (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR z 25.5.2020 sp. zn. 31Cdo 417/1999). Na to, aby súd mohol vysloviť právnu neúčinnosť právneho úkonu je potrebné, aby boli splnené podmienky stanovené v § 42a, resp. § 42b OZ.

6. Účelom odporovateľnosti je zabrániť nepoctivým úkonom dlžníka, ktorými znižuje svoj majetok na úkor veriteľov, jej podstatou je neúčinnosť právneho úkonu voči určitej osobe (veriteľovi), ktorá znamená, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z predmetu odporovaného právneho úkonu tak, akoby k tomuto úkonu vôbec nedošlo. Podstatné je, že ide o taký právny úkon, ktorým sa zhoršuje možnosť veriteľa na uspokojenie jeho pohľadávky. Môže ísť pritom o také právne úkony, ktoré znižujú majetkovú podstatu dlžníka na úkor veriteľa, pričom sa musí jednať o kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka (nepostačuje len zmenšenie majetku dlžníka), t.j. také, že ohrozilo aspoň čiastočné uspokojenie veriteľovho nároku, čo sa musí v konaní preukázať (dôkazné bremeno nesie žalobca - veriteľ).

7. Vychádzajúc z ust. § 42a ods. 1 OZ, právo domáhať sa určenia neúčinnosti právneho úkonu dlžníka (aktívna vecná legitímácia) svedčí veriteľovi, a to za súčasného splnenia toho, že dlžník vykonal taký právny úkon, ktorý ukracuje uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa. Za vymáhateľnú pohľadávku je potrebné považovať takú pohľadávku, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní (k tomu R 44/2001 ako i uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/1/2022 zo dňa 17.5.2022), t.j. žalovateľnú (dospelú) pohľadávku. Z vykonaného dokazovania podľa súdu možno konštatovať, že v danom prípade žalobca disponuje vymáhateľnou pohľadávkou, ktorou je predmetný rozhodcovský rozsudok sp. zn. 7 RSBA 179/2019 zo dňa 12.3.2020, ktorý mal vyznačenú doložku právoplatnosti (3.4.2020) i vykonateľnosti (7.4.2020). Z tohto rozsudku možno potom zistiť to, že žalobcovi z neho vyplýva postavenie veriteľa, nakoľko mu na základe tohto právoplatného rozsudku vzniklo právo na finančné plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi - G. E., nar. XX.X.XXXX (bývalej manželke žalovaného) vznikla povinnosť splniť záväzok (§ 488 OZ). Čo sa týka procesnej obrany žalovaného obsiahnutej v písomnom podaní zo dňa 16.10.2020, t.j. posúdenia ako predbežnej otázky (§ 194 CSP) otázky platnosti Zmluvy o pôžičke (t.j. kauzy), súd túto obranu vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko podľa súdu má predmetný rozhodcovský rozsudok v zmysle § 35 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu, ktorý tento súd nie je oprávnený v tomto konaní skúmať vo forme predbežnej otázky, keďže o nej už bolo právoplatne rozhodnuté (judikované právo). Nič na tom nemení ani tvrdenie žalovaného, že dlžníčka v rozhodcovskom konaní poprela prijatie peňazí od žalobcu i podpísanie zmenky. Bolo vecou (právomocou) rozhodcovského súdu sa s týmito skutočnosťami vysporiadať. Nič na tom nemení ani poukaz žalovanej strany na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 245/09 zo dňa 10.9.2009, keďže toto uznesenie predmetnú situáciu meritórne nerieši, v danej veci sa nejednalo o meritórne rozhodnutie ústavného súdu. V tomto konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu nebolo tvrdené (ani preukázané), že by sa dlžníčka ako oprávnená osoba domáhala zrušenia tohto rozhodcovského rozsudku (§ 40 cit. zákona), a teda pokiaľ samotný dlžník ako účastník rozhodcovského konania neinicuje zrušenie tohto rozsudku ukladajúceho mu povinnosť niečo plniť (finančné plnenie), nie je tu

právna možnosť na spochybňovanie tohto právoplatného rozhodcovského rozsudku formou predbežnej otázky v rámci konania o neúčinnosti právneho úkonu, ktorého dlžníčka navyše nie je zúčastnená ako strana sporu. Z dokazovania ďalej vyplýva, že je splnená podmienka v zmysle § 42a ods. 2 OZ, t.j. že sa jedná o právny úkon urobený dlžníkom v posledných troch rokoch. Nárok na odporovanie zaniká uplynutím lehoty troch rokov, táto lehota začína plynúť od urobenia právneho úkonu, čo v danom prípade bolo dňa 29.6.2020, žaloba bola podaná dňa 20.8.2020, z čoho vyplýva že trojročná (prekluzívna) lehota neuplynula. Súčasne súd vychádzal z toho, že osobu žalovaného nemožno považovať ku dňu 29.6.2020 za osobu blízku dlžníčke, nakoľko tento právny názor vyjadrený súdom prvej inštancie nebol rozporovaný žalujúcou stranou v odvolacom konaní.

8. Pri skúmaní dôvodnosti podanej žaloby súd ďalej vyhodnocoval, či boli splnené aj podmienky stanovené v § 42a ods. 2 OZ, nakoľko len za splnenia všetkých podmienok bolo možné podanej žalobe vyhovieť. Ako súd uviedol (s poukazom na právne záväzný názor odvolacieho súdu) žalobcu zaťažovalo pre úspech v spore uniesť bremeno tvrdenia ako i dôkazné bremeno k tomuto úmyslu (ukrátiť svojho veriteľa), pričom postačí ak sa preukáže, že žalovaný v čase predmetného právneho úkonu (t.j. 29.6.2020) musel vedieť, že dlžníčka má aspoň jednu nesplatenú pohľadávku (nemuselo sa jednať o pohľadávku práve vo vzťahu žalobcovi) a že dlžníčka voči žalovanému urobila predmetný právny úkon (Dohodu o vyporiadaní BSM) v úmysle zmariť uspokojenie tejto pohľadávky, čo je splnené aj vtedy, ak žalovaný o úmysle dlžníčky ukrátiť svojho veriteľa nevedel, avšak vzhľadom na okolnosti za ktorých bol predmetný právny úkon uskutočnený a svoje pomery o tomto úmysle dlžníčky vedieť mal a mohol. Zo skutkového stavu podľa názoru súdu vyplýva, že žalovaný v čase 29.6.2020 (uzatvorenia Dohody o vyporiadaní BSM) vzhľadom na okolnosti, za ktorých bol predmetný právny úkon uskutočnený a svoje pomery, o úmysle dlžníčky (ukrátiť jej veriteľa) vedieť mal a mohol. Uvedený záver vyplýva z toho, že žalovaný ako navrhovateľ rozvodového konania (návrh doručený súdu dňa 21.2.2020, vedený pod sp. zn. 2Pc/3/2020 OS Skalica) voči vtedajšej manželke (ako neskoršej dlžníčke z rozhodcovského rozsudku sp. zn. 7 RSBA 179/2019 zo dňa 12.3.2020, právoplatného dňa 3.4.2020 a vykonateľného dňa 7.4.2020) už v samotnom návrhu na rozvod uviedol, že voči jeho manželke bolo vedené trestné stíhanie pre podvod a neoprávnené obohatenie, pričom na pojednávaní sa vyjadril, že manželka ho celú dobu klamala, robila úkony o ktorých vôbec nevedel, brala pôžičky, ktoré on dopláca, dopúšťala sa rôznych podvodov, všetko robila bez jeho vedomia. Z uvedeného možno jednoznačne vyvodiť, že už v čase rozvodového konania, teda pred uzavretím Dohody o vyporiadaní BSM, mal žalovaný ako osoba, ktorá mala z predmetného právneho úkonu (Dohody) majetkový prospech, vedomosť o splatných pohľadávkach jeho vtedajšej manželky, keďže sám uviedol, že tieto pôžičky (pozn. súdu - dlhy) jeho vtedajšej manželky musí splácať, muselo sa teda jednať o splatné pohľadávky jeho vtedajšej manželky (resp. dlžníčky). Prijatý právny záver súdu o tom, že žalovaný o úmysle dlžníčky ukrátiť jej veriteľa ku dňu 29.6.2020 vedieť mal a mohol možno tiež vyvodiť z uznesenia OR PZ v Malackách ČVS: ORP-517/2-VYS-MA-2017 zo dňa 16.5.2019, z ktorého vyplýva, že pred jeho vydaním dňa 16.5.2019 žalovaný odmietol ako svedok k veci vypovedať, pričom vecou (skutkom) bolo konanie G. E., nar. XX.X.XXXX (pozn. súdu - jeho vtedajšej manželky) ako osoby podozrivej zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a), d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že mala bez vedomia a súhlasu poškodených zmeniť kúpnu zmluvu (účastníkov i predmet kúpy) na rodinný dom s.č. XXX na pozemku parc. č. 607 v obci H. I. LV č. XXX, pričom bol na návrh obvinenej povolený vklad vlastníckeho práva k tejto nehnuteľnosti v prospech obvinenej, čím spôsobila škodu vo výške 113.000 eur. Z uvedeného podľa súdu vyplýva, že ešte v roku 2019 (pred 16.5.2019) žalovaný mal z činnosti orgánov činných v trestnom konaní vedomosť o podozreniach voči jeho manželke z podvodu, a to i vo vzťahu k nehnuteľnosti - rodinnému domu s.č. XXX na pozemku parc. č. 607 v obci H. I. LV č. XXX, ktorý podľa Dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 29.6.2020 mal byť v rámci vyporiadania nadobudnutý jeho bývalou manželkou, aj keď žalovaný nepochybne disponoval vedomosťou o možnom podvodnom konaní (nadobudnutí) práve vo vzťahu k tejto nehnuteľnosti jeho bývalou manželkou. Žalobca v tomto smere (preukázania vedomosti žalovaného o ukracujúcom úmysle dlžníčky) uniesol bremeno tvrdenia aj dôkazné bremeno, a to v rámci jeho repliky zo dňa 3.11.2020 ako i v rámci podaného odvolania. Čo sa týka obrany žalovaného, že bývalá manželka nadobudla na základe Dohody nehnuteľnosti nezaťažené záložným právom, a preto žalovaný objektívne nemohol predpokladať, že práve zadĺžená nehnuteľnosť by mohla byť použitá na uspokojenie pohľadávky iného veriteľa, súd odkázal na predchádzajúce vyhodnotenie nehnuteľnosti nezaťaženej záložným právom (rodinný dom s.č. XXX na pozemku parc. č. 607 v obci H. I. LV č. XXX) ako i na to, že zaťaženie nehnuteľnosti záložným právom nebránilo prípadnému vykonaniu exekúcie. Titulom majetkového prevodu v prospech žalovaného vyplývajúceho z Dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 29.6.2020 je nepochybné, že ním došlo ku kvalifikovanému zmenšeniu majetku na strane dlžníčky,

keďže splatnou bola jej pohľadávka vo výške 57.000 eur s príslušenstvom a predmetom prevodu majetku v prospech žalovaného boli jednak finančné prostriedky vo výške 20.700 eur ako i nehnuteľnosť v hodnote 38.683,49 eur (podľa znaleckého posudku pre účely trestného konania vyplývajúceho z obžaloby OP Skalica zo dňa 29.3.2023) a súčasne dlžníčke zostal titulom vyporiadania majetok bez reálnej hodnoty, keďže hodnota obchodného podielu bývalej manželky (dlžníčky) v spoločnosti EVS, s.r.o. bola 0 eur (znalecký posudok pre účely trestného konania vyplývajúceho z obžaloby OP Skalica zo dňa 29.3.2023) a nehnuteľnosť (rodinný dom s.č. XXX na pozemku parc. č. 607 v obci H. I. LV č. XXX) bola predmetom trestného stíhania vedeného na OR PZ v Malackách pod ČVS: ORP-517/2-VYS-MA-2017, v ktorej veci bolo v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie osobe: G. E., nar. XX.X.XXXX pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a), d) Trestného zákona. Na základe týchto skutočností, viazaný pritom právnym názorom odvolacieho súdu, súd prvej inštancie potom žalobe v celom rozsahu vyhovel, nakoľko prijal právny záver o splnení podmienok odporovateľnosti predmetného právneho úkonu (Dohody).

9. Čo sa týka nariadeného neodkladného opatrenia v zmysle uznesenia Okresného súdu Skalica č. k. 5C/15/2020-27 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/80/2020 zo dňa 16.1.2020, z týchto vyplýva, že jeho trvanie bolo vymedzené do právoplatného skončenia konania vo veci samej na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 7C/17/2020, t.j. tohto konania. Z tohto dôvodu súd napriek vyhovaniu žalobe o jeho zrušení nerozhodoval, nakoľko predmetné neodkladné opatrenie právoplatným skončením toho konania zo zákona zanikne (§ 333 CSP).

10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie aj bez návrhu (§ 262 ods. 1 CSP) tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania (zahŕňujúcu i trovy odvolacieho súdu) voči žalovanému v rozsahu 100 % (výrok II.), pričom postupoval v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 3 CSP, nakoľko žalobca je tou stranou sporu, ktorá mala plný úspech vo veci (§ 255 ods. 1 CSP), keďže jeho žalobe bolo v celom rozsahu vyhovené. Súd v zmysle § 262 ods. 1 CSP rozhodol len o nároku na náhradu trov konania, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie žalovaný s návrhom na jeho zmenu a zamietnutie žaloby v celom rozsahu. Odvolanie odôvodnil právne § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Podľa žalovaného je rozsudok súdu prvej inštancie nesprávny, nezákonný, nedostatočne odôvodnený a v rozpore s zisteným dôkazným stavom. Žalobca neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení a nepreukázal žiadnu zo skutočností, na základe ktorej by bolo možné podanej žalobe vyhovieť. Žalobca v pôvodnom konaní a ani po doručení uznesenia odvolacieho súdu nepreukázal splnenie podmienok, ktoré formuloval práve odvolací súd. Pri revízii obsahu súdneho spisu a jednotlivých súdom vykonaných dôkazov je zrejmé, že súd nevykonal žiadny dôkaz, z ktorého by vyplynula vedomosť žalovaného o čo len jedinej konkrétnej nesplatennej pohľadávke dlžníčky v čase realizácie sporného právneho úkonu, t. j. dohody o vysporiadaní BSM z júna 2020. Napokon, súd zotrval na svojom právnom názore, že žalovaného nemožno považovať za osobu blízku dlžníčke, čo predstavuje vo vzťahu k otázke údajnej, ale nepreukázanej vedomosti žalovaného významnú skutočnosť. O niekoľkých údajných pohľadávkach, ktorých pravosť i výška sú diskutabilné, sa strany v konaní (a teda aj žalovaný) dozvedeli až z obsahu obžaloby doloženej do súdneho spisu v závere konania, ktorá bola spracovaná a datovaná dávno po uzatvorení Dohody. Žalovaný v čase uzatvorenia Dohody nemal a ani nemohol mať vedomosť o žiadnej konkrétnej nesplatennej pohľadávke dlžníčky. Toto tvrdenie žalovaného nebolo žalobcom v konaní vyvrátené žiadnym dôkazom. Aj pri rešpektovaní názoru odvolacieho súdu, že súd by nemal v tejto otázke vychádzať výlučne z tvrdení žalovaného, je potrebné konštatovať, že žalobcovi sa opak jednoducho preukázať nepodarilo. Žiadna konkrétna pohľadávka splatná ku dňu uzatvorenia Dohody, o ktorej by žalovaný mal vedomosť, nebola v konaní osvedčená ani preukázaná ani po doručení uznesenia. Žalovaný tvrdil a tvrdí, že dlžníčka s ním žiadne informácie o svojich aktivitách nezdieľala, čo platí aj pre žalobcu, ktorý o svojej vlastnej splatnej pohľadávke žalovaného nikdy neinformoval, až do podania žaloby v septembri 2020. Ani orgány činné v trestnom konaní, ktoré žalovaného za posledných päť rokov opakovane vypočuli v procesnom postavení svedka, do dnešného dňa neosvedčili jeho ani najmenšiu vedomosť o aktivitách a záväzkoch dlžníčky, a to pred zánikom manželstva a ani po ňom. Rovnako z rozsudku o rozvode manželstva žalovaného s dlžníčkou nevyplýva vedomosť žalovaného o žiadnej konkrétnej splatnej pohľadávke, ako sa snažil súdu podsunúť žalobca. Všeobecné vyjadrenie žalovaného spomenuté súdom, prevzaté z rozsudku o rozvode, nie je preukázaním jeho vedomosti o tom, že by niektorá pohľadávka voči dlžníčke bola v tom čase splatná, prípadne že by mal vedomosť o

nejakých konkrétnych veriteľoch a ich pohľadávkach. To isté platí o uznesení Okresného súdu Malacky (o nariadení neodkladného opatrenia o zákaze nakladať s nehnuteľnosťou), z ktorého nie je zrejme žiadna súvislosť s osobou žalovaného či mierou jeho vedomosti o konkrétnych splatných pohľadávkach dlžníčky. Pravdivý nie je ani záver súdu o tom, že žalovaný ponúkal sporný dom v k. ú. F. na predaj za sumu 189.000 eur. Súbor nehnuteľností ponúkaný za túto cenu je tvorený najmä nehnuteľnosťami, ktoré nikdy netvorili predmet BSM, hodnota sporného domu na parcele č. 893/2 (bez tejto parcely, ktorá nebola v BSM) predstavuje iba zlomok tejto ceny. Ani výpoveď žalovaného ako svedka na OR PZ v Skalici dňa 20.10.2020 nepredstavuje relevantný dôkaz pre výroky rozsudku. Táto výpoveď reprezentuje mieru vedomosti žalovaného na konci októbra 2020, nie v čase uzatvárania Dohody. V októbri 2020 už Žalovaný vedel, že dlžníčka ako bývalá manželka sa dopustila podvodov aj voči jeho osobe a on sám bol jej konaním značne poškodený. Nereprezentuje a nepreukazuje však v žiadnom prípade mieru vedomosti žalovaného v čase realizácie sporného právneho úkonu. To isté možno konštatovať o obžalobe Okresnej prokuratúry Skalica spis. zn. Pv 347/20/2206–58 zo dňa 29.3.2023, z ktorej nevyplýva pravosť, výška ani splatnosť konkrétnych pohľadávok voči dlžníčke a už vôbec nie k dátumu uzatvorenia Dohody. Záver súdu o tom, že žalovaný o nejakej splatnej pohľadávke dlžníčky vedieť mal a mohol, je teda úplne nepodložený a neodôvodnený, nakoľko nevyplýva zo žiadneho z vykonaných dôkazov. Odvolávka na rozsudok o rozvode neobstojí, nakoľko žalovaný podľa odôvodnenia tohto rozsudku žiadnu takúto pohľadávku nešpecifikoval, ani netrdil že by nejaká mala byť splatná. Dohoda o vysporiadaní BSM takisto nevytvorila žiadnu majetkovú disproporciu medzi dlžníčkou a žalovaným. Žalovaný sa pred uzatvorením Dohody dozvedel o existencii nehnuteľností v k. ú. H. I., a to z listu vlastníctva, ktorý vedie Slovenská republika, takže dôverujúc údajom z katastra nehnuteľností logicky nemohol vedieť o žiadnom podvodnom konaní viažucom sa k týmto nehnuteľnostiam. Žiadnu takúto vedomosť žalovaného žalobca v konaní ani nepreukázal. Keďže žalobca neosvedčil existenciu platnej a splatnej pohľadávky dlžníčky v čase uzatvárania Dohody v kumulácii s vedomosťou žalovaného o takejto pohľadávke, žalobca v tomto konaní neunesol dôkazné bremeno. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je nepresvedčivé, v odôvodnení súd vymenúva dôkazy, ktorých obsah výrokom rozsudku vôbec nesvedčí (osobitne ide o rozsudok Okresného súdu Skalica o rozvode manželstva žalovaného a výpoveď žalovaného ako svedka na OR PZ v Skalici dňa 20.10.2020). Žalovaný má za to, že postup súdu nenapĺňa obsah práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, ani článkov 3. a 5. Základných princípov CSP.

12. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Podľa názoru žalobcu, napadnuté rozhodnutie zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods. 2 CSP a zásadám súdnej praxe, je preskúmateľné a riadne odôvodnené a opačný názor žalovaného je len jeho subjektívnym, ničím nepodloženým názorom. Predstava žalovaného o tom, že úmysel dlžníčky ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť žalovaného o tomto úmysle by mala byť predmetom dokazovania je nesprávna. Splnenie podmienok pre úspešnú odporovateľnosť právneho úkonu podľa ustanovenia § 42a ods. 2 OZ v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/10/2020 zo dňa 20.8.2020 možno preukázať (bod 1 – 3): 1. napríklad predložením dôkazov o tom, že dlžník sa napadnutým úkonom zbavil majetku za cenu, ktorá je v hrubom nepomere k jeho skutočnej hodnote, a to vrátane zohľadnenia toho, o aký právny úkon sa jedná; 2. žalujúci veriteľ môže splnenie zákonných podmienok preukázať aj poukázaním na okolnosti, za ktorých bol napadnutý právny úkon uskutočnený, ak tieto tvrdenia podloží dôkazmi, z ktorých je možné vyvodiť skutočnú motiváciu dlžníka (zbaviť sa majetku a nesplniť svoje záväzky voči veriteľom) ako aj záver, že druhej strane musel byť zrejme úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, resp. veriteľov; 3. Rovnako tak nemožno vysloviť akúkoľvek pochybnosť o splnení podmienky podľa § 42a ods. 2 OZ, že druhá strana musela vedieť o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, ak dlžník na ňu prevedie (všetky) svoje aktíva či už bezplatne, alebo za zlomok ich reálnej hodnoty. Pri posúdení splnenia tejto podmienky je irelevantné, či konkrétna osoba, s ktorou dlžník právny úkon uskutočnil, o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa nevedela, podstatné je, či vzhľadom na okolnosti a svoje pomery o tomto úmysle dlžníka vedieť mala a mohla. Žalobca v tejto súvislosti vlastné tvrdenia preukázal dôkazmi, z ktorých súd prvej inštancie vychádzal pri svojom vecne správnom rozhodnutí. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní tvrdil, že sa pred uzatvorením Dohody dozvedel o existencii nehnuteľností v k. ú. H. I., a to z listu vlastníctva, ktorý vedie Slovenská republika, takže dôverujúc údajom z katastra nehnuteľností logicky nemohol vedieť o žiadnom podvodnom konaní viažucom sa k týmto nehnuteľnostiam – žalobca v tejto súvislosti uviedol, že z obsahu uznesenia OR PZ v Malackách ČVS: ORP-517/2-VYS-MA-2017 zo dňa 16.5.2019 súd zistil, že označeným uznesením bolo v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie osobe: G. E., nar. XX.X.XXXX pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a), d) Trestného zákona, ako

aj to, že D. E. odmietol ako svedok k veci vypovedať, čo vyplýva z odôvodnenia tohto uznesenia. Pokiaľ bol žalovaný v roku 2019 predvolaný vypovedať vo veci ČVS: ORP-517/2-VYSMA-2017, je zrejmé, že sa o protiprávnej činnosti dlžníčky nedozvedel ku dňu 20.2.2020, ako to prezentoval v tomto i v rozvodovom konaní (aj pred OČTK), ale už skôr. Je v tejto súvislosti bez právneho významu, že žalovaný v pozícii svedka odmietol v roku 2019 vypovedať – nakoľko je nepochybné, že OČTK žalovaného oboznámili s predmetom a podstatou veci, ku ktorej mal svedeckú výpoveď podať. Teda žalovaný už týmto okamihom nadobudol – preukázateľne – vedomosť o protiprávnej činnosti dlžníčky a vedel o okolnostiach nadobudnutia označenej nehnuteľnosti v H. I. dlžníčkou. Žalovaný sa síce účelovo snaží navodiť dojem vlastnej nevedomosti, avšak listinné dôkazy (nie len obsah rozvodového rozhodnutia) zistené v priebehu tohto ako aj trestného konania preukazujú, že žalovaný o všetkých skutočnostiach vedel, bol si vedomý následkov, ktoré (môžu) mať priamy dopad na majetok v BSM, a preto, aby uspokojeniu pohľadávok veriteľov dlžníčky zabránil – v súčinnosti s dlžníčkou všetok majetok dlžníčky nadobudol celkom bezodplatne do svojho výlučného vlastníctva odporovateľným právnym úkonom. Žalobca preukázal, že žalovaný do svojho výlučného vlastníctva nadobudol všetok bonitný majetok majúci pôvod v BSM celkom bezodplatne. Žalobca o. i. poukázal na rozsudok o rozvode manželstva medzi žalovaným a dlžníčkou sp. zn. 2Pc/3/2020 zo dňa 7.5.2020, právoplatný 16.6.2020, v ktorom sa žalovaný ako navrhovateľ návrhom doručeným súdu dňa 21.2.2020 domáhal rozvodu manželstva s dlžníčkou, ktorý dôvodil tak, že príčinou rozvratu manželstva bolo zistenie, že zneužila jeho dôveru a podstatne navýšila hypotéku, pričom nezaplatila posledné štyri splátky a hrozí mu strata domu, ktorý má z dedičstva, ako aj to, že ho manželka celú dobu klamala, robila úkony, o ktorých vôbec nevedel, brala pôžičky, ktoré on dopláca a dopúšťala sa rôznych podvodov, všetko robila bez jeho vedomia. Žalovaný ako navrhovateľ tiež uviedol, že v spoločnej domácnosti s dlžníčkou žili do 20.2.2020 kedy ju zadržala polícia a okamžite ju zobrala do výkonu trestu. V konaní bolo dostatočne spoľahlivo preukázané, že v čase realizácie odporovateľného právneho úkonu medzi dlžníčkou a žalovaným existovalo niekoľko vymáhateľných pohľadávok voči dlžníčke (medzi ktoré patrí i pohľadávka žalobcu), ako aj to, že žalovaný mal o existencii pohľadávok veriteľov vedomosť, čo dokazuje obsah návrhu na rozvod manželstva medzi žalovaným a dlžníčkou. Nie je a nemôže byť preto pravdivým tvrdenie žalovaného v tom, že o splatných záväzkoch dlžníčky nevedel, nakoľko uvedená skutočnosť bola jedným z dôvodov, pre ktoré žalovaný žiadal manželstvo s dlžníčkou rozviesť. Ďalším dôkazom (o vedomosti žalovaného o existencii vymáhateľných pohľadávok voči dlžníčke) je žalobcom preukázaný chronologický sled udalostí, ktoré nasledovali po vzatí dlžníčky do väzby pre páchanie trestnej činnosti (dňa 20.2.2020). Podstatné v tejto súvislosti je, že po tom, ako žalovaný podal návrh na rozvod s vyššie uvedeným odôvodnením, t.j. len 1 deň po tom, ako sa žalovaný (preukázateľne) o rozhodujúcich skutočnostiach pre toto konanie dozvedel (o. i. mnohosť veriteľov so splatnými pohľadávkami voči dlžníčke), nasledoval rad právnych úkonov (v súčinnosti s dlžníčkou), ktoré smerovali k jedinému výsledku – zbaviť dlžníčku všetkého majetku, z ktorého by mohli byť pohľadávky veriteľov (teda aj žalobcova) uspokojené. S poukazom na vyššie uvedené, aj za predpokladu, že by sa pripustil záver o tom, že žalovaný o úmysle dlžníčky nevedel (čo však s prihliadnutím na preukázaný skutkový stav najmä tvrdenia žalovaného v rozvodovom konaní nie je možné), niet pochybností o tom, že žalovaný disponoval (najneskôr) dňa 21.2.2020 vedomosťou o tom, že dlžníčka má niekoľko veriteľov, ktorým záväzky zo zmlúv neplní, a preto mohol pri bežnej opatrnosti ešte pred uzatvorením Dohody o vyporiadaní BSM dňa 29.6.2020 zistiť, či tieto záväzky (prípadne časť z nich) nemôžu byť uspokojené s majetku v BSM. Javí sa však, že taký postup v prípade žalovaného dôvodný nebol, nakoľko touto vedomosťou žalovaný disponoval, a to s poukazom na vyslovenú obavu žalovaného o vlastný (zdedený) majetok v spojení s nesplácanými záväzkami dlžníčky. Je možné preto zhrnúť, že žalovaný vedel, že pokiaľ by majetok, ktorý odporovateľným právnym úkonom z majetku dlžníčky ušiel, zostal v mase BSM, budú z tohto majetku uspokojení veritelia dlžníčky, čo by malo samozrejme priamy dopad na majetok patriaci aj do vlastníctva žalovaného (BSM). Žalovaný dlžníčke poskytoval maximálnu súčinnosť pri zbavovaní sa majetku (podal návrh na rozvod s cieľom dosiahnuť zánik BSM, kde poukazoval na nesplácané záväzky dlžníčky, ďalej konal na základe plnomocenstva od dlžníčky pri predaji jej nehnuteľnosti, ktorá bola v čase uzatvorenia kúpnej zo dňa 3.6.2020 so spoločnosťou I.P. Group vo väzbe), pričom sám nadobudol všetok bonitný majetok dlžníčky odporovateľným právnym úkonom celkom bezodplatne. Aj keď argumentácia žalujúceho veriteľa môže byť postavená v zásade len na nepriamych dôkazoch (a iných nepriamych skutočnostiach), žalobca predložil dôkazy priame a bez ďalšieho preukazujúce splnenie procesných, ako aj hmotnoprávnych podmienok pre vyhovieť žalobe.

13. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 20.1.2025 zotrval na ním podanom odvolaní. Konštatoval, že žalobca ani vo vyjadrení neuviedol žiadne konkrétne informácie, ktoré by osvedčovali vedomosť žalovaného

o konkrétnom veriteľovi a konkrétnej splatnej pohľadávke dlžníčky, teda nepotvrdil splnenie podmienok pre úspech žalobcu v tomto konaní. Pri revízii obsahu súdneho spisu a jednotlivých súdom vykonaných dôkazov zotrval žalovaný na názore, že súd nevykonal žiadny listinný dôkaz ani svedeckú výpoveď, z ktorej by vyplynula vedomosť žalovaného o čo len jedinej konkrétnej nesplatennej pohľadávke dlžníčky v čase realizácie sporného právneho úkonu. O niekoľkých údajných pohľadávkach, ktorých pravosť i výška sú diskutabilné, sa strany v konaní dozvedeli až z obsahu obžaloby doloženej do súdneho spisu v závere konania, ktorá bola spracovaná a datovaná po uzatvorení Dohody. V konaní nebolo preukázané, že by sa dlžníčka zbavila majetku za cenu, ktorá by bola v hrubom nepomere k jeho skutočnej hodnote. Žiadny takýto dôkaz, žalobca nepredložil a nebol súdom vykonaný. V konaní navyše ani nebolo preukázané, že by žalovaný skutočne prevzal finančné prostriedky vo výške 20.700 eur. Žalovaný tiež uviedol, že k žiadnemu preukázaniu nadobudnutia ním všetkého bonitného majetku v konaní nedošlo. Pre takýto záver nebolo vykonané dokazovanie. Žalovaný nesúhlasí s tvrdením žalobcu o tom, že by žalobca v konaní predložil priame dôkazy osvedčujúce splnenie procesných, ako aj hmotnoprávnych podmienok pre vyhovie žalobe. Preto žiadal žalobu zamietnuť.

14. Vo vyjadrení zo dňa 7.2.2025 žalobca za nepravdivé označil tvrdenia žalovaného, že v konaní nebolo preukázané, že by sa dlžníčka zbavila majetku za cenu, ktorá by bola v hrubom nepomere k jeho skutočnej hodnote. Bolo totiž žalobcom spoľahlivo preukázané, že p. E. po uzatvorení Dohody nevlastnila, okrem nehnuteľnosti v H. I., ktorú nadobudla trestným činom (a vo vzťahu ku ktorej bolo vedené nie len sporové konanie o určenie vlastníckeho práva od roku 2017, ale i trestné konanie, o čom žalovaný najmenej od roku 2019 vedel), a obchodného podielu v spoločnosti EVS, s.r.o. s nulovou hodnotou (viď obsah obžaloby sp. zn. 6T/23/2023) žiadny bonitný majetok. Bremeno dôkazu nemohlo ležať na žalobcovi, ktorý tvrdil že p. E. nemá majetok fakticky žiadny, a to s dôrazom na princípy negatívnej dôkaznej teórie, pretože od nikoho nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Ak teda žalovaný tvrdil, že p. E. po tom, ako došlo k uzatvoreniu Dohody so žalovaným, zostal majetok, z ktorého by bolo možné pohľadávku žalobcu uspokojiť, mal tieto dôkazy a tvrdenia predložiť, k čomu však až do vyhlásenia rozhodnutia v tejto veci nedošlo. Ak žalovaný v podaní napáda, že nebolo preukázané, že by žalovaný skutočne prevzal finančné prostriedky vo výške 20.700 eur, opätovne ide o tvrdenia v priamom rozpore s obsahom spisu. Keďže z obsahu obžaloby sp. zn. 6T/23/2023 vyplýva, že konajúci prokurátor mal preukázané, že z výpisu účtu vedeného v B. B. na D. E. vyplýva, že D. E. dňa 6.8.2020 prijal bezhotovostné peňažné prostriedky vo výške 20.700 eur od obchodnej spoločnosti I.P. Group, žalobca nerozumie dôvodom, pre ktoré žalovaný uvedené spochybňuje, ak ním namietaná skutočnosť vyplýva priamo z dôkazov predložených súdu v priebehu konania. Žalovaný i v tejto súvislosti ostal pasívny a fakticky len formálne spochybňuje výsledky vykonaného dokazovania a napáda závery súdu so zjavným opomenutím preukázaného stavu. Žalovaný tiež v čase podpisu Dohody o vyporiadaní BSM s dlžníčkou vedel, že nehnuteľnosť v k. ú. H. I. na liste vlastníctva č. XXX bola s vysokou mierou pravdepodobnosti dlžníčkou nadobudnutá podvodom (trestným činom) a i v čase podpisu Dohody bola na LV č. XXX evidovaná poznámka spornosti vlastníckeho práva, a to od začiatku konania sp. zn. 31C/180/2017. Žalovaný teda opätovne predkladá zjavne účelové tvrdenia, ktoré priamo odporujú zisteným skutočnostiam.

15. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

16. V posudzovanej veci sa žalobca žalobou domáha vyslovenia neúčinnosti časti právneho úkonu, a to Dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 29.6.2020 uzavretej medzi žalovaným a G. E. (bývalou manželkou žalovaného) v časti vyporiadania týkajúceho sa 1/ nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, katastrálne územie F., obec F., okres Skalica, a to rodinného domu so súpisným číslom XXX, postaveného na pozemku reg. „C“, parc. č. 893/2, o výmere 70 m², zastavaná plocha a nádvorie, ako aj 2/ nadobudnutia finančných prostriedkov vo výške 20.700 eur žalovaným.

17. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým súd žalobe vyhovel, a tiež v závislom výroku II. o náhrade trov konania.

18. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

19. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

20. Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

21. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

22. Odvolací súd pristúpil k vecnému prieskumu meritórneho rozhodnutia a predchádzajúceho procesného postupu súdu prvej inštancie z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok odvolateľa uvedených v odvolaní a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené a preskúmané rozhodnutie je vecne správne. Na základe skutočností uvedených v odvolaní nemožno urobiť záver o vadách rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré namietal odvolateľ v ním podanom odvolaní, keďže súd prvej inštancie daný spor správne právne posúdil, použil pritom relevantné právne normy, ktoré aj správne interpretoval a aplikoval na zistený skutkový stav a z preukázaných skutkových okolností vyvodil zodpovedajúce právne závery. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu o dôvodnosti podanej žaloby odchyliť.

23. Vo vzťahu k odvolacej námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd konštatuje, že CSP vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov. Záver, ktorý si sudca urobí o vykonaní dôkazov z hľadiska pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a logického myšlienkového postupu. Voľnosť hodnotenia dôkazu neznamená, že súd nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia, naopak konečné meritórne rozhodnutie by malo vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu teda neznamená ľubovôľu pri hodnotení dôkazov a hodnotiaci úvaha súdu musí zodpovedať zásadám formálnej logiky a musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti (relevancia vo vzťahu zisťovaným skutočnostiam), zákonnosti (a to z pohľadu jeho získania, ako aj vykonania) a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Pri tomto hodnotení už pravdivosť dôkazu posudzuje aj v súvislosti s prípadným rozporom s inými dôkazmi. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym hodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Námietky žalovaného vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov súdom prvej inštancie odvolací súd nepovažoval za dôvodné, keďže hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie neodporuje zásadám logiky a ani zistenému skutkovému stavu. V tomto smere súd prvej inštancie postupoval v zmysle § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku stručne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil.

24. Podstatou právneho inštitútu odporovateľnosti právnych úkonov je neúčinnosť platného právneho úkonu voči určitej osobe, v dôsledku čoho môže táto osoba (veriteľ) požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z predmetu odporovateľného právneho úkonu tak, akoby k tomuto úkonu vôbec nedošlo. Určením právnej neúčinnosti právneho úkonu podľa § 42a OZ nastáva stav tzv. relatívnej bezúčinnosti dotknutého právneho úkonu. Odporovaný právny úkon zostáva platným právnym úkonom, avšak v pomeroch účastníkov sa naň hľadí tak, akoby nenastali jeho účinky. Vyvolal všetky predvídané právne následky. Inštitút odporovateľnosti slúži potrebám exekučného konania, keďže jeho účelom je umožniť veriteľovi, ktorý má voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku, domôcť sa v exekúcii uspokojenia tejto pohľadávky. Rozhodnutie súdu, ktorým bolo vyhovelé žalobe o určenie, že právny úkon dlžníka je

voči veriteľovi neúčinný, predstavuje podklad k tomu, že sa veriteľ môže na základe titulu spôsobilého k exekúcii vydaného proti dlžníkovi domáhať vykonania exekúcie postihnutím toho, čo odporovaným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, a to nie proti dlžníkovi samotnému, ale voči osobe, v ktorej prospech bol právny úkon urobený (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 20Cdo/1501/2005).

25. Právna úprava odporovateľnosti právnych úkonov je obsiahnutá v ustanoveniach § 42a a § 42b OZ. Z hľadiska jej systematiky treba rozlišovať medzi aktívnou vecnou legitimáciou na uplatnenie odporovateľnosti (§ 42a ods. 1 OZ), podmienkami odporovateľnosti (§ 42a ods. 2 až 5 OZ), spôsobom uplatnenia odporovateľnosti (§ 42b ods. 1 OZ), pasívnou vecnou legitimáciou (§ 42b ods. 2 a 3 OZ) a právnymi následkami spojenými s úspešným odporovaním právnemu úkonu (§ 42b ods. 4 OZ).

26. Úmysel dlžníka ukrátiť odporovateľným právnym úkonom uspokojenie veriteľa je charakteristickým prvkom objektívneho odporového práva a vo vzťahu k záväznému deklarovaniu relatívnej neúčinnosti úkonu predstavuje kritérium zásadného významu. Pri podpornej aplikácii trestnoprávnej terminológie stačí nepriamy úmysel, teda ak dlžník vedel, že svojim úkonom ukracuje uspokojenie veriteľovej pohľadávky a pre prípad, že takýto následok reálne nastane, bol s tým uzrozumený. Právna úprava v podstate historicky a stabilne rozlišuje medzi ukracujúcimi úkonmi, ktoré dlžník urobil v prospech osoby jemu blízkej a v prospech osoby, ktorá tento status nespĺňa. U tretích osôb zákon 'a priori' predpokladá väčšiu pravdepodobnosť dobromyseľnosti a nadobúdateľovi exekúciou postihnuteľného majetku dlžníka poskytuje výrazne vyššiu mieru právnej ochrany, než blízkej osobe dlžníka, u ktorej možno objektívne predpokladať bezprostrednú účasť na fraudóznom správaní sa dlžníka, ako aj efektívnejší spôsob následného vysporiadania v prípade úspešného odporu. Pokiaľ veriteľ odporuje právnemu úkonu dlžníka, je povinný v konaní tvrdiť a preukázať ukracujúci úmysel dlžníka a kumulatívne aj to, že daný úmysel musel byť tretej osobe známy. Ukracujúci úmysel dlžníka sa pritom nemusí bezprostredne vzťahovať na žalobcu a mohol pôvodne smerovať aj k ukráteniu iného dlžníkovho veriteľa, pokiaľ jeho účinky negatívne dopadajú aj na samotného žalujúceho veriteľa (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/10/2020, R 28/2021).

27. Ako už konštatoval odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, dlžník robí odporovateľný právny úkon so zámerom zmať uspokojenie pohľadávky veriteľa zo svojho majetku. Ak má viac veriteľov, dlžník spravidla nerozlišuje, ktorého z veriteľov jeho odporovateľný právny úkon postihne, a ani v tomto smere nemôže dobre rozlišovať, lebo nevie, ktorý z jeho veriteľov sa bude neúčinnosti právneho úkonu domáhať žalobou na súde. Ustanovenie § 42a ods. 2 OZ totiž neviaže odporovateľnosť právneho úkonu dlžníka na ukrátenie uspokojenia konkrétnej vymáhateľnej pohľadávky, a je preto nerozhodné, či úmysel dlžníka smeroval k ukráteniu všetkých jeho veriteľov alebo len niektorých z nich, prípadne či dlžník robil právny úkon bez toho, aby úmysel ukrátiť svojich veriteľov vôbec smeroval voči konkrétnym osobám, ktoré majú voči nemu pohľadávku. Za odporovateľný sa v zmysle ustanovenia § 42a ods. 2 OZ považuje taký právny úkon, ktorý dlžník urobil v úmysle ukrátiť svojich veriteľov bez toho, aby robil medzi nimi akýkoľvek rozdiel. Ak nejde o právny úkon dlžníka urobený voči osobám jemu blízkym (o taký úkon s ohľadom na závery súdu prvej inštancie v preskúmvanej veci nejde), je ďalším predpokladom odporovateľnosti podľa ustanovenia § 42a ods. 2 OZ to, že dlžníkov úmysel ukrátiť jeho veriteľa musel byť známy druhej strane právneho úkonu. Vzhľadom na to, že úmysel dlžníka ukrátiť jeho veriteľa nemusí smerovať voči konkrétnym osobám, ktoré majú voči nemu pohľadávku, unesie žalobca v tomto smere svoje bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, aj keď nebude tvrdiť a preukazovať, že druhá strana vedela o konkrétnych veriteľoch dlžníka; postačí, ak bude tvrdiť a ak preukáže, že druhá strana musela v čase právneho úkonu vedieť, že dlžník má aspoň jednu nesplatenú pohľadávku a že dlžník voči nej urobil právny úkon v úmysle zmať jej uspokojenie (porovnaj s rozhodnutiami Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30 Cdo 2836/2010 a sp. zn. 21 Cdo 2281/2011).

28. Vo vzťahu k predmetu tohto konania a argumentácii strán sporu prezentovanej v priebehu konania je potrebné uviesť, že zákonná podmienka odporovateľnosti podľa § 42a ods. 2 OZ - ak nejde o právny úkon uskutočnený medzi dlžníkom a jemu blízkou osobou - je splnená aj vtedy, ak osoba, s ktorou dlžník odporovateľný právny úkon uskutočnil, o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa nevedela, avšak vzhľadom na okolnosti, za ktorých bol právny úkon uskutočnený, a svoje pomery o tomto úmysle dlžníka vedieť mala a mohla. Pre posúdenie, či žalujúci veriteľ uniesol dôkazné bremeno týkajúce sa jednotlivých zákonných podmienok podľa § 42a ods. 2 OZ, je potrebné vychádzať zo skutočnosti, že ide o osobu odlišnú od účastníkov napadnutého právneho úkonu. Veriteľ tak môže svoju argumentáciu o ukracujúcom úmysle dlžníka a skutočnosti, že druhá strana o tomto úmysle vedela alebo musela vedieť,

založiť len na nepriamych dôkazoch, ktoré sa týkajú napadnutého právneho úkonu alebo okolností, za ktorých bol právny úkon uzavretý a ktoré musí súd pri svojom rozhodovaní dôsledne vyhodnotiť. Súd nemôže pri posúdení, či žalobca uniesol alebo neuniesol dôkazné bremeno ohľadom podmienok podľa § 42a ods. 2 OZ, vychádzať len z tvrdení žalovaného ako osoby, ktorá mala z odporovateľného právneho úkonu prospech. Treba zdôrazniť, že úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle, sú v oboch prípadoch psychickým stavom (podobne ako napr. dobrá viera). To znamená, že samy o sebe nemôžu byť predmetom dokazovania. Predmetom dokazovania môžu byť len skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie subjektu (jeho vnútorné zámery) prejavuje navonok, teda okolnosti, z ktorých možno existenciu tohto úmyslu, či vedomosť o ňom dôvodiť (k tomu viď rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/109/200, sp. zn. 4Cdo/149/2018, sp. zn. 3Obdo/10/2020 a Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo/2426/1999).

29. V nadväznosti na vyššie uvedené sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní boli preukázané predpoklady odporovateľnosti predmetného právneho úkonu. V prejednávanej veci neboli tvrdené a súd v danej veci nezistil dôvody neplatnosti v konaní odporovaného právneho úkonu. V konaní bola zistená existencia vymáhateľnej pohľadávky žalobcu voči dlžníčke (v podobe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku rozhodcu JUDr. Milana Ficeka sp. zn. 7 RSBA 179/2019 zo dňa 12.3.2020). V konaní boli preukázané i ostatné predpoklady odporovateľnosti predmetného právneho úkonu, a to reálne ukrátenie veriteľa (keď dlžníčke zostal titulom vyporiadania majetok bez reálnej hodnoty), uskutočnenie predmetného právneho úkonu v posledných troch rokoch pred podaním žaloby, pričom z dokazovania vyplynulo, že žalovaný v čase uzatvorenia Dohody o vyporiadaní BSM (dňa 29.6.2020) vzhľadom na okolnosti, za ktorých bol predmetný právny úkon uskutočnený, a svoje pomery o úmysle dlžníčky (ukrátiť jej veriteľa) vedieť mal a mohol. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti správne uzavrel, že žalovaný ako navrhovateľ rozvodového konania už v samotnom návrhu na rozvod (podanom dňa 21.2.2020) uviedol, že voči jeho manželke bolo vedené trestné stíhanie pre podvod a neoprávnené obohatenie, pričom na pojednávaní sa vyjadril, že manželka ho celú dobu klamala, robila úkony, o ktorých vôbec nevedel, brala pôžičky, ktoré on dopláca, dopúšťala sa rôznych podvodov, všetko robila bez jeho vedomia. Rozsudok Okresného súdu Skalica č. k. 2Pc/3/2020-20 bol vydaný dňa 7.5.2020 a právoplatný dňa 16.6.2020, t. j. pred uzavretím Dohody o vyporiadaní BSM. Z uvedeného možno jednoznačne vyvodiť, že už v čase rozvodového konania, teda pred uzavretím Dohody o vyporiadaní BSM, mal žalovaný ako osoba, ktorá mala z predmetného právneho úkonu (Dohody o vyporiadaní BSM) majetkový prospech, vedomosť o splatných pohľadávkach jeho vtedajšej manželky, keďže sám uviedol, že tieto pôžičky (dlhy) jeho vtedajšej manželky musí splácať, muselo sa teda jednať o splatné pohľadávky jeho vtedajšej manželky (resp. dlžníčky). Uvedené konštatovanie je v súlade so záverom vysloveným odvolacím súdom v jeho predchádzajúcom rozhodnutí, v zmysle ktorého žalobca unesie bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, aj keď nebude tvrdiť a preukazovať, že druhá strana vedela o konkrétnych veriteľoch dlžníka, t. j. postačí, ak bude tvrdiť a ak preukáže, že druhá strana musela v čase právneho úkonu vedieť, že dlžník má aspoň jednu nesplatenú pohľadávku, čo v prejednávanej veci preukázané bolo.

30. Súd prvej inštancie správne argumentoval, keď uviedol, že prijatý právny záver o tom, že žalovaný o úmysle dlžníčky ukrátiť jej veriteľa ku dňu 29.6.2020 vedieť mal a mohol možno tiež vyvodiť z uznesenia OR PZ v Malackách ČVS: ORP-517/2-VYS-MA-2017 zo dňa 16.5.2019, z ktorého vyplýva, že pred jeho vydaním dňa 16.5.2019 žalovaný odmietol ako svedok k veci vypovedať, pričom vecou (skutkom) bolo konanie G. E., nar. XX.X.XXXX (jeho vtedajšej manželky) ako osoby podozrivej zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a), d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že mala bez vedomia a súhlasu poškodených zmeniť kúpnu zmluvu (účastníkov i predmet kúpy) na rodinný dom s.č. XXX na pozemku parc. č. 607 v obci H. I. LV č. XXX, pričom bol na návrh obvinenej povolený vklad vlastníckeho práva k tejto nehnuteľnosti v prospech obvinenej, čím spôsobila škodu vo výške 113.000 eur. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že ešte v roku 2019 (pred 16.5.2019) žalovaný mal z činnosti orgánov činných v trestnom konaní vedomosť o podozreniach voči jeho manželke z trestného činu podvodu (ktorého objektívna stránka spočíva v spôsobiení škody vo výške 113.000 eur), a to i vo vzťahu k nehnuteľnosti - rodinnému domu s.č. XXX na pozemku parc. č. 607 v obci H. I. LV č. XXX, ktorý podľa Dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 29.6.2020 mal byť v rámci vyporiadania nadobudnutý jeho bývalou manželkou. Keďže žalovaný nepochybne disponoval vedomosťou o možnom podvodnom konaní práve vo vzťahu k tejto nehnuteľnosti jeho bývalou manželkou, neobstojí ani jeho argumentácia o tom, že v čase uzavretia Dohody o vyporiadaní BSM dôveroval údajom z katastra nehnuteľností, a preto nemohol vedieť o žiadnom podvodnom konaní

viažucom sa k týmto nehnuteľnostiam. O vedomosti žalovaného o podozreniach voči jeho manželke z trestného činu podvodu svedčí aj návrh na rozvod manželstva, ktorý odôvodňoval aj tým, že voči žalovanej je vedené trestné stíhanie pre podvod a neoprávnené obohatenie. Uvedená argumentácia žalovaného je tak v priamom rozpore so súdom prvej inštancie zisteným skutkovým stavom, ktorý súd prvej inštancie riadne vyhodnotil, pričom postupoval v súlade s § 191 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd dôkazy hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Opačný záver by totiž viedol k tomu, že právna ochrana, ktorá je žalobcovi poskytovaná ustanoveniami § 42a § 42b OZ, by bola len iluzórna, keďže na jednej strane by mal právnu možnosť brániť sa proti právnym úkonom dlžníka, ktoré znižujú alebo maria uspokojenie jeho pohľadávky, na druhej strane by však nemal reálny prístup k tejto ochrane. Odvolací súd sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie plne stotožňuje, keď žalobca v tomto smere (preukázania vedomosti žalovaného o ukracujúcom úmysle dlžníčky) uniesol bremeno tvrdenia aj dôkazné bremeno. Žaloba o určenie, že dlžníkov právny úkon je voči veriteľovi neúčinný, môže byť úspešná len vtedy, ak bola podaná voči osobe, s ktorou alebo v prospech ktorej bol urobený právny úkon. Pasívne vecne legitimovaná je tak zásadne osoba, ktorá získala odporovateľným právnym úkonom majetkový prospech (porov. R 86/2003). Žalobca si tiež nárok uplatnil správne voči žalovanému, ako tomu, kto mal z odporovateľného neekvivalentného právneho úkonu dlžníčky prospech (viď body 43. a 44. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Žalobca tak v konaní preukázal splnenie všetkých podmienok odporovateľnosti predmetného právneho úkonu, pričom súd prvej inštancie svoje závery v tomto smere náležite a podrobne odôvodnil (§ 387 ods. 2 CSP).

31. Podľa ustálenej judikatúry (napr. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/145/2011) súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvoinštančného, ako i odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, stanoviská procesných strán k prejednáwanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, z ktorých vyvodil právne závery, ktoré primerane vysvetlil. V posudzovanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nemožno považovať za svojvoľné, či zjavne neodôvodnené, keďže zrozumiteľne poskytuje odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Do práva na spravodlivý proces nepatrí súčasne právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami strany konania a jej právnymi názormi (viď rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04 a sp. zn. I. ÚS 50/04). Odvolací súd zároveň nezistil existenciu ďalšieho odvolacieho dôvodu v odvolaní žalovaného, ktorý by mal pre danú vec podstatný význam. Odvolací súd pre úplnosť uvádza, že podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania, z ktorého dôvodu bolo povinnosťou sa vysporiadať s podstatou odvolacej argumentácie žalovaného uplatnenej v rámci lehoty na podanie odvolania, čo v danej veci aj učinil.

32. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. vo veci samej a v súlade s § 380 CSP i v závislom výroku II. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

33. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

34. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

35. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

36. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania, vzhľadom na to, že bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné

osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

37. Senát odvolacieho súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).